

BARLABOR II.

BARLABOR II.

/72 alkotás, Fonódás és a ráadás/

Dr. Kotász Könyvkiadó
Piliscsaba, 2025

fonódik tárgyatlan ige -tam, -ott, -jék (-jon)

Györe Balázsnak, barátsággal

(átvitt értelemben, ritka, irodalmi nyelvben) <Embereket egymáshoz kapcsoló érzelem, viszony> keletkezik; szövődik.
Szoros barátság fonódott közöttük.

© Barnás Márton, 2025
© Hajdú Márk, 2025
© Horváth Kinga, 2025
© Labancz Eszter Csenge, 2025
© Labancz István, 2025
© Dr. Kotász Könyvkiadó, 2025

Barnás Márton – Mik vogymuk

Tegyük fel, hogy létre kéne hoznunk valamit, használjunk nagy szavakat, értéket igyekeznénk teremteni, egyszer sikerül is, s megpróbálkozunk vele újra, ismét, másodjára is értéket adni, sőt teremteni, bizakodnánk, hogy most is sikerülni fog, olvasók örömeiket lelik benne, bennünk, Kerouac is büszke lehetne ránk, sőt, most épp rám, hisz sikerül a mondat végére érnem, sikerül a végére pontot tennem, ez nem semmi.

Labancz István – Kik lettünk mi?

A 2015-ös megalakulásunk után újabb mérföldkőhöz érkezünk, ez a könyv nem csupán egyszerű folytatása az elsőnek, irányt is próbál váltani, „barlaborosabb”.

Az eddig a mélységben szunnyadó, de az idők folyamán a részünkké is váló könnyedebb, vidámabb hanggal szólunk most. Leginkább azzal.

10 év sok idő, erősödtünk, változtunk és teljes egészé fejlődöttünk, de a babérokat most sem aratjuk le, dolgozunk tovább.

Kiket illet most köszönet a könyv létrejöttét tekintve? Természetesen Szüleimre, Testvéreimre gondolok elsőként, a közeli barátaimra (Macskajancsik, Irodaiak, Szuha lakói), Bálint Tibor logó/graphic designerre.

Lukács Gabi énekesnő és tai chi és chi kung oktató ereje és sokszínűsége ugyanúgy példakép maradt számomra, földöntúli módon kivitelezett időbeosztása pedig egyedi, másolhatatlan és irigylésre méltó. Irigylem is, de az Univerzum már csak ilyen tanító... és én tanulok, erőt merítek újra.

Köszönöm!

Barnás Márton – író, újságíró, forgatókönyvíró, előadó

Hajdú Márk – előadó, színész

Horváth Kinga – előadó, grafikus

Labancz Eszter Csenge – író

Labancz István – rendező, független filmes, fotós, író

Kona – a négylábú barlabor, színész

„BARLABOR” könyvbemutató, OIK, 2024, balról-jobbra:
Labancz Eszter Csenge, Labancz István, Barnás Márton,
Horváth Kinga, Hajdú Márk
/fotó: Schindler Ildikó/

Kona
/fotó: Schindler Ildikó/

Elérhetőségek:

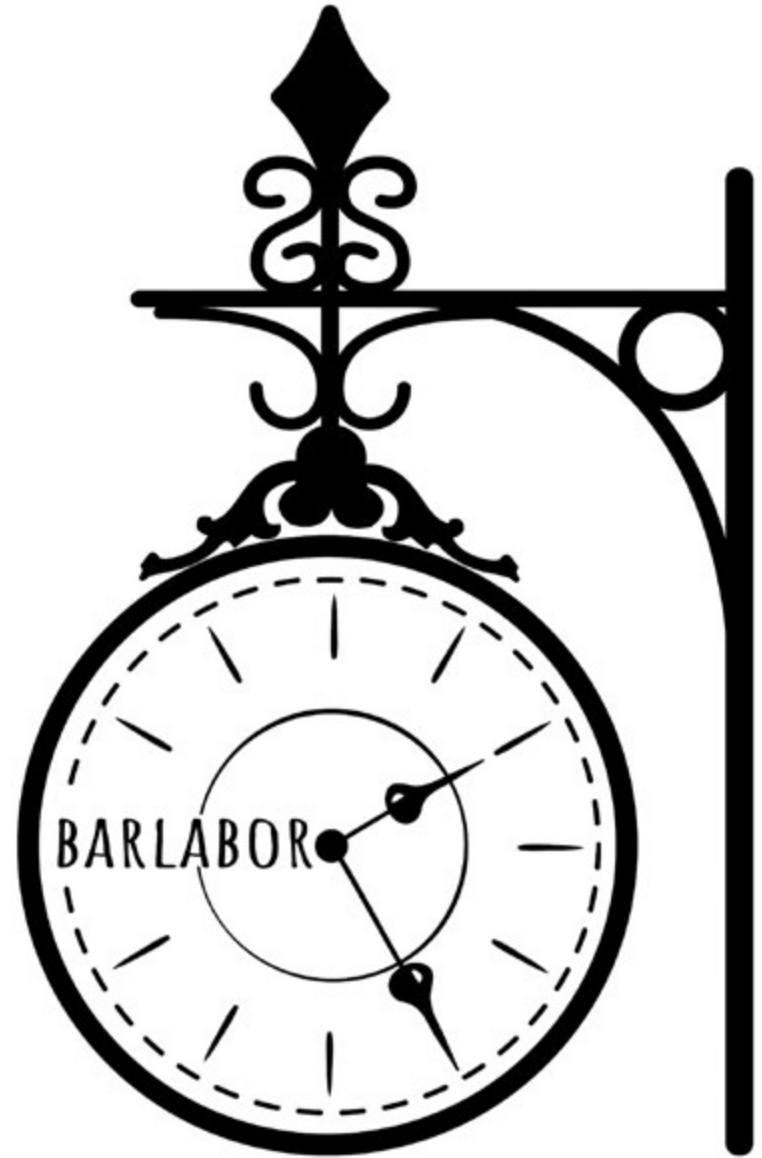
BARLABOR

<https://www.barlabor.hu/>

<https://www.youtube.com/@barlabor>

<https://www.youtube.com/@klausmolotovtundoklese>

<https://www.facebook.com/barlabor>

Bálint Tibor – logó/graphic designer

elérhetősége:

<https://www.instagram.com/hello.im.herki/>

1. Fonódik

elérkezett a különleges
pillanat életedben
mikor tudod
az erdő otthonod
a létezés otthonos
a fák a családod
a levelek barátaid
a földdel s mindazzal
amit rejt valami gyengédebb
köt össze mint a sors
keresed a megfelelő
édes ismerős szavakat
s nem hagyod hogy bárki is
bemagyarázza neked
mindezek ellenkezőjét

2. Olasz

Viareggióban
mindenki velem volt
aki számít
a többség lélekben
ketten pedig testben
a családom nagyja
lélek formájában
a szentlélek galamb
képében
olaszul és magyarul is
mindenki tökéletes

/fotó: Labancz István/

/fotó: Barnás Márton/

3. Torony Pisában

hajnali háztetők pisában
édeni tetőtér
magasabb polc a menny
hidd el
ne légy hitetlen
ne fosszad meg magad
üres szívvel
a teljességtől
székesegyházak otthonosságában
békét keresek
háború árnyékában
a torony nem is annyira ferde
csak a mi utunk nem
annyira egyenes
mint gondolni mernénk

/fotó: Barnás Márton/

4. Fiorentina

firenzében
én is csupán
turista vagyok
pedig már a repülőtéren
olasszá váltam
legbelül keresztapa
ristrettozik
a trattoria közepén
a dómban pedig
sokan vagyunk
egyedül

/fotó: Barnás Márton/

5. Grazie

luccában volt
a legjobb
pedig előzetesen
nem gondoltam volna
de bevettük a várat
most már mi is
várvédő olaszok vagyunk
eger büszke öröksége
macskaköves utcákon
csak boboya macskám
hiányzik pedig ő a nap szépe
de a kultúra benéz itt
a muzsika hangjához
mint lányom
az anyjához

/fotó: Barnás Márton/

6. Trüffel

il mondo
belmondo
kifulladásig
amondo

/fotó: Labancz István/

7. Indok

mert nem lenne más
csak idegtépő suttogás
meg érzelmes sikolyok
vágynál hatalmasabb
légvára mint bergmannál
házasság idején
de akik mi vagyunk
egymás számára
az tényleg minden
s csak a legvégén
tudjuk meg
mi is az a semmi

/fotó: Labancz István/

8. Állatkert

Klaus Molotov állat és barát (is tud lenni), valamint állatbarát, főleg az, de nagyon. Gyermekkorában korán megérezte, hogy az embereket hanyagolnia kell, ezért inkább macskákkal (Lali, Béla és Rozika) élt együtt. Legelején még becsatlakozott hozzájuk egy Gyula nevű vizsla is, de a cicák lelki terrort alkalmazva elhajtották őt. Arra sem voltak tekintettel, hogy Gyulának Molotov volt a pszichiátere. Gyulának mennie kellett, Klaus pedig úgy érezte, kudarcot vallott, pedig nem is.

/grafika: Horváth Kinga/

Később, mikor idősebb fejjel Boboya cicával, Piplike kutyával és Vandával, a hallal éldegélt, úgy érezte, igazán boldog, viszont a hörcsögöket elveszítette. Rövid ideig éltek vele, betegek voltak. A mai napig nagyon hiányoznak, s fáj Molotovnak is, hogy sokat kellett szenvedniük. Klaus sporthorgász is volt, de a halaknak nem kellett szenvedniük, kifogásuk után mindig gyorsan visszaengedte őket a vízbe. Ahogy a halak biztonságban voltak újra a vízben, Klaus megértette a létezés felelősségét, s egyre szabadabbnak érezte magát.

9. Ízek

míg fekszem kiterítve
faulkner elmenekül önmagába
mert ő még tisztességes
tegnap és ma
de mit tegyen az ember
ha átalakul joseph heller (?)
én vagyok a 22-es csapdája
személyesen

10. Szó

én
én vagyok
magának
s ha szeretne
tegezz
ha szeretné
ha mer
nyer

11. Piran veled

Tartini tér
Ha szakad eső
Adriába betér
Mivégre él
Egy gondolat tovább
Ha kihuny az agy
S Jonny Barracuda
A maffia sirálya
Leél egy újabb elmúlást
Az ég pedig asszisztál
Ikszedik halhullást

/fotó: Barnás Márton/

12. Új élet

a búcsú
az életre vetett
utolsó pillantás
nélkülem

/fotó: Labancz István/

13. Beat

egyes szám negyedik személyben
beszélék a leples bitangról
miközben úton vagyok
a művésztelephez
a gengszterkorzón
ahol meztelen ebéd
a reggelid éhgyomorra
s boldogan eszmélsz
a tudatosan választott
mentes nyomorra

/fotó: Labancz István/

14. Megszólal a hang

izolában és piranban
a kabócák is örök életről
énekelnek valamint
a bor dicséretét zengik
metafizikai tételek
kifejtése mellett
az igazságok igazak
maradnak attól hogy
életszagúak s isten
racionálisabb
mint valaha
de ijesztően kevés az
amit a boldogságról
sejteni vélünk

15. A lehetőség félreértelmezése

kitoljuk határainkat
valami nagyon ismeretlen
bolygóig
határ az egri csillagos ég
suttogja mína mara
a bolygó hollandit
csak egy bolygó magyar

értheti érezheti
a бүккi csillagda
magasságában
emberek vagyunk
elbukunk

16. Recept

nem vagyunk itt
hol szeszélyes halál sziszeg
már nem maradt semmi
az itthagytak áldozatából
nem tudjuk lokalizálni
a lelket
lopakodó fantom
de mi már nem vagyunk itt
amazok emlékeiben élünk
kiket hátra hagytak angyalok
és csak istennek tartozunk
elszámolással azért
amiért egy felvonással hamarabb
kiszálltunk és
kevesebbet szerettünk
valami amorf szereposztó
díványon

/fotó: Labancz István/

17. Klaus Molotov egy (ünnep)napja

Páciensnek négy napja kezdődtek panaszai, hátfájással, fejfájással, majd két napja alhasi fájdalom jelentkezett.

Láza tegnap 38 C. Hányinger, hányás nem volt. Hasmenése nincs. (sőt! – szerk.)

St: hasa puha, betap, kóros rez nem tap., jobb alhasban (rendezői bal – szerk.) min. kp. direkt érzékenység, perit izg jel nincs.

Labor: fvs 12.92, hgb 167, htk 0.468, thr 262.000 (utóbbi forintban is jól jönne – szerk.)

Mellkasfelvétel:

Mellkas, nativ has, nativ vese rtg: neg.

Szabad levegő, kóros nível nem látható (szerintünk a kóros nível igen! – szerk.)

Kp. gázos colon (no comment! – szerk.)

Pozitív kőárnyék nem ábrázolódott (hát akkor fényt, Aziz! – szerk.)

Központi ultrahang:

Hasi UH: ileum gyull-ra utaló kép, környezetében lymphadenitis.

A hepar rendes nagyságú, szerkezete megtartott, körülírt (szó szerint – szerk.), eltérés és tágult epeút nem látható.

A cholecysta contrahalt.

A ductus choledochus rendes tágasságú, ábrázolódott szakaszában kőjel nem látható (graffiti sem – szerk.)

A pancreas régióban körülírt kóros nem látható.

A lép rendes nagyságú, ép kontrú, szerkezete homogén (a kiállítás még megtekinthető! – szerk.)

A vesék helyzete, nagysága rendes, a parenchyma megtartott, típusos köjel, pangás nem látható.

A hólyag üres (naná, de más tele! – szerk.)

A terminalis ileum megvastagodott, környezetében egy 25, egy 20 mm-es és néhány kisebb jelentősen fokozott áramlású nyirokcsomó van. (nna, ezt kellett volna előszörre is mondani! – szerk.)

Az appendix nem különíthető el (de kérjük, mégis zárják külön cellába! – szerk.)

Szabad hasi folyadék nem látható (a test bőrtöne, igen – szerk.)

Tekintettel a fentiekre a betegnek (már beteg! – szerk.) a kórházi observatiót felajánlottuk (remek lehet, gondolhatják! – szerk.), de nem kívánja (mást igen, csak azt nem kérdezték! – szerk.), saját kérésére és felelőségére otthonába távozik (kocsma kizárt – szerk.), aláírásával igazolja.

Jav: No-Spa, Algopyrin, 2x1 Cifran, 3xi Klion szedése.

Látta: Dr. Smaug F. Főo. Ügy. Vez. (és még sokan mások – szerk.)

Validálta (még azt is? – szerk.): Dr. Szájmon É. Szakorvos

Kezelő (kezező – szerk.) orvos: Dr. Whogyinszkee P.

18. MÁV-magyarázó (I.)

Két szellem üldögél a vonat kényelmesnek nem mondható ülésein. Szabad szemmel, egyszerű halandó számára nem láthatóak, maximum érzékelhetőek, de itt kerül a képbe/ülésbe Dzszenifer Lóvé, aki simán suttog velük, mint Róbert a pacival.

Dzszenifer faggatja őket útjuk céljáról. Mindketten sejtelmesen duruzsolnak: irány Cegléd. Legbelül tudják, hogy a ceglédi gyors egyáltalán nem lesz gyors, de addig szórakoztatják a többi utast. Haza akarnak menni mindketten, házaspár voltak, s egy igényesebb házban laktak, míg éltek, s most vissza akarnak oda térni, hogy az új lakóknak elsusogják tanulmányos történetüket.

Dzszenifer kicsit zavarban van, mert ő is ceglédi lakos, de nem tehet mást, jó utat kíván nekik.

19. MÁV-magyarázó (II.)

Nem nyár, nem gatyá

Egy mondat a zsarnokságról. Egy barokkos körmondat a demokráciáról. Mi lennél, ha madár lennél? Ha lehetnél? S nemkényszerítenének bele a teremtés koronájának szerepébe? Ne legyél madár. Neked szabad nem szabad madárnak lenni. Fogoly fecske. Belső sas.

20. MÁV-magyarázó (III.)

Feltépvé az oszlop sebeit, kvázi huzalok mint erek látszanak, a színek pedig becsapósak, nem vér az, csak ömlik mint az emlékek, hogy legyen valami tétje a szürke hétköznapjainknak. Eléggé rohad a memóriapalota. Van szaga, nincs kegyelem.

21. MÁV-magyarázó (IV.)

Itt a vége

Most mutasd meg, világ, micsoda világosság a tiéd! Mert a magyar fény a legtisztább, mely láthatóvá teszi a vasutak és vasutasok zavarbaejtő rengetegét. Most mutasd meg, pályaudvar, micsoda közösségi helyszín, igazodási pont vagy! Mert sötétség van. Nem csupán délben, hanem reggel és este is. A külső tükrözi a belsőt és én félek a sötétben, meg ha én ki nyilvánítok, esetleg gondolok valami sötétet, akkor rettegek, ezáltal pedig máris érettebb, normálisabb, emberibb vagyok a nagy átlagnál. Most maradj szerény, suttogják az ismerős és ismeretlen hangok is fejemben, cellámban. Nem késik az igazság, esetleg múlik, elmúlik.

22. MÁV-magyarázó (V.)

Vélemény

M. Áleksz Vudu nehezen tudta kordában tartani végtagjait, izmait, pontosan tudta, hogy teste nem az övé, s ehhez köze van így a tél közepén a nagy mennyiségű védőitalnak. Mézes barack, na, erre esküszöm, böfögte Vudu, s kissé lehányta ci-

pőjét. Egyszer csak észrevette az ominózus karcolást az oszlopon. Szar. Ennyi, ez volt a tetszőleges helyre vésve. Vudu tiszteletben tartotta mások véleményét, így a karcoló karcos véleményét is. Keresett ő is valami vésésre, karcolásra alkalmas eszközt, s a szar felirat mellé, alá véste: de még mennyire... Aztán pedig reménytelenül folytatta útját...

23. MÁV-magyarázó (VI.)

Utolsó idők vuduja

Nomen est omen, írhatnám, mert közeleg a világnak a legeslegvége, s M. Áleksz Vudu a többiekkel ellentétben nincs befeszülve, de fogalma sincs, mit jelent nomen és omen, maximum csak az Ómen filmeket ismeri, esetleg Gregory Peck munkásságát, de ez nem valószínű. Ellenségei tűkkel szét-szurkált rongybabákkal dobálták meg, de Vudu nem nagyon vette magára a célzást, csak masszívan ivott (Tátrati forevör), horgászott, halászlevet szürcsölt és a Száz év magányt olvasott.

Aztán elálmosodott, elaludt. Álmában találkozott egy ferences szerzetessel, aki elkérte tőle a Száz év magányt, mert ő még sosem, s szeretné elolvasni. A könyvvel kapcsolatban beszélgetni kezdtek, s a beszélgetés végére, a szerzetes szavai hatására Áleksz úgy döntött, megváltoztatja életét, s legelőször is a nevét. Álmában már úgy mutatkozott be szerethetőbb önmagának, hogy ő már nem is Vudu. Az új neve M. Áleksz Vuddu.

24. Agyas

Életem egyik legzavarbaejtőbb filmélménye volt a Szólíts a neveden című alkotás. Nos, valamiért ez jutott eszembe a szponzorral kapcsolatban. Telezsúfoljuk életünket márkanevekkel, de sajnos a nagy zsét nem mi kapjuk érte. Függőségünk másokat gazdagít. Most nem a nagyon is létező alkohfüggőségről, hanem a sokkal pusztítóbb tárgyfüggőségről, márka- és kacatfüggőségről van szó. Tudjuk mind, nekünk nincs gondunk az alkohollal, csak az alkoholnak van velünk. A kifordított igazság fonákja viszont minden más függőség-nél visszaüt. Szívunk. Mintha tényleg csak annyi eszünk lenne, mint egy marék lepkének. Vagy pillangónak. Butterfly, értemzí... Az üzlet, az biznisz. Helló, asztalitenisz... Megasztaltáncoltatás...

25. Casting

Ő volt az ember, aki ott sem volt. A szegény ember történetírója, akit hamarabb elkaptak, mint a sintér a génmódosított kutyát. E kutya volt a szegény polgártárs Cujoja, Stephen lopakodik a magas fűben, és mai írásomban is felbukkan. King, ez király! Nem X polgártárs, és még csak a rendszerből sem törölünk senkit, Balsai művésznőt főleg nem... Magas labda, de én inkább téged csaplak le, suttogta fülembé fantáziám legújabb szülötte, Jeff, aki simán zombivá változtatna, ha rajta és a tv előfizetésemen múlna. A Netflix nálam erősen bejövős... Tortúra ez a nap, sziszegem, s ledobom magamról a kígyóbőrt, a kígyó mégsem dobhatja le magáról a textilt. Melyik nap, kérdezi egy kaméleon, mindig a mai, az aktuális. Elég az

önsajnálataból, üvölti arcomba Márti, a mártír... Ő volt az ember, aki ott sem volt a saját életében, mert az én életemnek lett főszereplője, ahol én mellékszereplő voltam, s vagyok. Tartalmat ad minden pillanatomban, s értelmet minden lélegzetvételemnek. Mintha Antonioni találkozna Tonio Krögerrel. Minimum izgalmas. Érdekfeszítő, akár a létezés.

26. Átváltozás

nem is tudom
mi lennék
ha én
nem én lehetnék
hanem mondjuk
lennék helyettem Te
mindez mivégre
de van az a de

27. Dolores /Dolores O’Riordan emlékére/

a világ már megint nyamvadtabb hely lett
csak mi zombik maradtunk
dalolni az életről
és halálunkat a létezéshez mérjük
meghalni azért hogy mások élete több legyen
elviselhetőbb lett a lét általad
és túl sokat éltél az élethez
a világ már megint nyamvadtabb hely lett
és Dolores is elment

28. Ami

közeledik az idő
vége a vihar szeme
érkezik az idő szeme
a vihar vége
a szívem a mértani
közepe mindannak
mi percről percre
én vagyok
illetve veled vagyok én
mi vagyunk így van
értelme mindennek
ami ember s ami szeretet

/fotó: Labancz István/

29. Sagrada familia

megszólal jorge
vagy juan az én
belső katalánom
előkerült
spanyolhonban
kata lányom
de üvöltöm neki
az én gyerekem
franciska
hola barcelona
suttogja

/fotó: Labancz István/

30. Rehab

az agy s az ágy
lehetőségek tárháza
újra megtanulni
embernek lenni
jó embernek lenni
variációk boldogságra
emlékezni
milyen is volt egyszer
igazán szeretni

31. Názáret

életadó kereszten
nyugszik krisztus teste
csak a test
a lélek pillanata
az angyal árnya
vezekeljünk
így pengethetjük
létezni a szív
kegyes húrjait

32. A gyermekkor vége

minden élet
egy élet
egyetlen
ahogy az
elmúlás is
nünüke
kedvetlen
mert ez
nem olyan
hogy majd
párnák közt
kifekszem
hisz van
néhány emlékem
nem kapaszkodom
beléjük
csak elmozdulok velük
innen önmagamhoz
romlandótól
romolhatatlanhoz

33. Régi nóta

létezésünk
fagyos sivár
ez különösen hangzik
globális felmelegedés idején
szóval minimum provokálnék
ezzel kapcsolatban bárkit
akit anya szült
nem és nem
cronenberg porontyok
című klasszikusa nem játszik
de akkor érted miről cincog
a bennem élő macska
borderline idején
nincsen már szívem melege
befagy a szerelem tengere

34. Antonio

bátran sétálgatok
a park güellben
színes gyíkokkal
suttogok
penelope
a feleségem
belső katalánja
kinyilatkoztat
az élet álom
jobb ma egy gaudi
mint holnap
három audi

35. Feleségem születésnapjaira

Te vagy az ünnepelt
Kinek szíve betelt
Minden jóval
Mint
Piranban
A szappan
Sóval

36. Herz

Molotov él, ezt már most leszögezhetem, hisz komolytalan interjú jelent meg vele a Sztornó című magazinban. Nagyon is él, bár nem virul, viszont ha valaki virít neki egy jelképes összeget, akkor mosolyogni fog rá, valamint dedikálja az illetőnek idén megjelent aranyköpéseinek gyűjteményét. Egyébként ez is óriási biznissz, hisz jövőre érkezik válogatott ezüstköпéseinek kiadása, bármit is jelentsen ez. Az emberek kíváncsiak Klausra, akit viszont maximum a Száz év vagány című romantikus komédia hoz lázba a Reflux tévében. Zajlik az élet, úgy a jó, de legyen valami értelme is, ne csak én legyek helikopter, dűnnyögte a hangoknak Klaus. Megadta a koordinátákat, s már repült is a 7. számú kisbolygóra, ahol avatárja várta őt.

/fotó: Labancz István/

HAJDÚ MÁRK QR-KÓD

- 37. Barnás Márton – A lehetőség félreértelmezése
- 38. Barnás Márton – Új élet
- 39. Barnás Márton – Torony Pisában
- 40. Barnás Márton – Dolores
- 41. Labancz Eszter Csenge – Vihar definíció
- 42. Labancz István – Az elrontott fotók kálváriája

HORVÁTH KINGA QR-KÓD

- 43. Barnás Márton – Állatkert
- 44. Barnás Márton – Fonódik
- 45. Barnás Márton – Piran veled
- 46. Barnás Márton – Átváltozás
- 47. Labancz Eszter Csenge – Én hiszek egy képben
- 48. Labancz István – Gondolatok a(z égi) tengerre is

49. Az óperencia hajója

Fél perc és a világ, amit eddig ismert, fenekestül megváltozott. Fél perc, ennyi kellett, egy maréknyi idő Kronosz kezéből, mely most elfolyt. Csend, üresség volt, néma hang a fejében.

Minden elveszett, a múltja, a jelene, de a jövője talán nem. Egy kis csónakban feküdt egyedül, a nap sugarai barátságosan közelítették meg kemény arcvonásait. Valamikor biztos boldog volt, de most csak keserűség és mérhetetlen csalódottság ült ki arca kapuján.

Túl gyorsan történt minden, fiatal derűvel kapott az alkalmon, hogy felfedezze azt, amiről fogalmaink parányi értékkel bírnak. Hosszú út az ismeretlen vizek sűrűjében, új helyek partjai és mégis volt valami, egy hang, ami visszatartotta. Ez a hang azonban olyan halk volt, hogy a mi jó matrózunk inkább elhessegette.

Ünnepelni akart, vigadni és bort inni, vérvörös nedűt, mely csillogó ezüst kupákból ömlik nagy hangú torkokba. Ez kellett akkor neki és a zöld szemű kismacska, rejtélyes fény csillant meg íriszén, miközben gyöngysor fogait kivillantva mosolygott. Csengők százai szólaltak meg hirtelen, baljóslatú égi harangok vad harca, figyelmeztetés.

Éjjeli bogár kristály szárnya csillant meg egy poros kirakaton, amikor hazabotorkált. Egy magas aranykaftános idegen és egy vörös arcú testes úr közeledett felé. A kaftános maga volt a megtestesült Kelet, minden ezeregy meséjével, a másik maga volt a rút ördög, feje helyén disznó maszk vizslatott bőrszen, kapzsi szemei fekete lyukak voltak.

Megállították, és óva intették őt az elkövetkező úttól. Rémekeket festettek le neki, harcias szörnyszülöttek torz táncát, mely őt várja kivont kardéllal. De csak nevetett ezeken s tovább szedte a lépteit. Az aranykaftános még egy utolsót kiáltott, egy fiatal leány képét vizionálta, akibe bele fog szeretni az út alatt, de eme mámoros rózsaszín képzet nem lesz szép végű.

Reggel nyugodtan hullámozott a tenger, sejtelmesen habzott. Óvatos léptekkel állt ki a gálya orrába, miközben arcába csapott a hús tengeri szél. Így indult el messzire.

Az első napok még szépek és szinte meseszerűek voltak. Az idősebb tengerészek legendákat meséltek a tenger éjsötét mélyén rejtőző démonokról, szirénekről és elveszett csodás királyságokról. Ám egyszer csak feldörrent az égi ágyú, s istennyilai jelentek meg. Forgott velük a világ, örvénylett a víz, marcangolta a csöpp bárkát! Egy derék tengeri medve felkiáltott, hogy ez a lelkek temetője, az a hely, ahonnan nincs visszatérés. Sokan már látni vélték a szürke árnyakat, hallották a csontok csattogását.

De nem így lett, mert egyszeriben nagy fényesség támadt, mintha angyali üdvözetek százai szóltak volna le hozzájuk. Szent Péter nézett le rájuk türelmes szemeivel, kulcsai ott fénylettek, mint megannyi apró csillag.

Így ringatta el őket a víz egy paradicsomi tájra. Mikor partjára léptek, kővé váltak, kivéve egyiküket, akit figyelmeztettek. Ő egyre beljebb és beljebb merészkedett a rejtélyes vidéken. Tűzvörös madarak nézték, miközben élénken tollászkodtak, fehér és arany fényben játszó szarvasok kukucskáltak ki a smaragd bokrok sűrűjében.

Egy fiatal leány is figyelte, ám egy véletlen folytán lebukszott az ifjú előtt. Ijedten lépett előre, fehér porcelán bőre volt.

Az ifjú gyöngéden megsimogatta az arcát, de a lány óvatosan elhárította.

– Nem lehet, ez tilos!

– Miért nem, égi tünemény? Szívem zakatol, ha csak rád pillantok. Lelkem eddigi elveszett felét meggletem benned édes rózsám – szólt az ifjú.

– Életem fonáláról nem rendelkezhetek, édesapám, ki e sziget ura, adta életemet egy királyfi kezébe. Eljegyeztek engem, sajnálom.

Az ifjúban, ekkor valami összetört, s a szilánkok belülről kezdték el mardosni. Ekkor egy agg remete jelent meg, harang kabátján piros betűk ültek mélységes nagy csöndben.

– Jöjj gyermekem, Sion messze van! – szólt halkan.

– Viszlát, idegen, ígérem nem felejtetek el s segítetek, hogy meglegyen boldogságod és vigaszod! Isten veled! – köszönt el.

Egyre csak halványodott a kép, szűnt meg a hang, lett emlékké ez a lázálom. Mindössze egy cserépdarab maradt itt jel gyanánt.

Feljött a hold s ott állt magányosan, eldöcögött mellette egy fiáker, majd csöndben megállt. Némán, mint aki már félig-meddig nem is él, beszállt, s így kocsikázott az éjszakában. Furcsa alakok jelentek meg az utastérben, először egy asszony színes kendőkkal, aki halkan suttogott, mire a kocsi megnyikordult. Panaszos acélballada volt az. Később egy szellemszerű lovas ballagott mellette, körbenézett, mint aki eltévedt, reszelős hangon kiáltozott, majd beleveszett az erdő sötétjében. Az álom halovány képe derengett s lágy lírai dallamok kíséretében játszva invitálta az alvás mezejére.

Mikor felébredt, reggel volt már s ő egy piciny csónakban feküdt. Állán már pelyhedzett a szakáll, ruhái itt-ott megkoptak. Ahogy lepillantott az azúr messzeségbe, egy idősödő

mogorva lény képe nézett vissza rá. Kócos tincsei oroszlánsörényre emlékeztették. Halkan felnyögött, s a kemény hajópadróra feküdt fájdalmasan.

A fehér báránycák ott ugráltak a Nap mellett, egy kis pásztorlányka felügyelte őket, haja fürtökben omlott lágyan a vállára. Kíváncsi szemeivel őt pásztázta s kedvesen intett. A matróz fölkelt s körbetekintett, majd jelezte, hogy ő bizony nem tud oda fel a magasba menni. „Őrizem a szemeit ennek az égi csodának, ennek a fiatal gyermeki leánykának. Holnap majd ott leszek s fogom törekeny kezéd...”

A Nap meghajlott a szegény tengerész kérése felett, aki csak Új vizeken akart járni. Ő volt az első, aki az ismeretlen Nyugat hullámain érezte, mikor a nagy tenger vízébe nyúlt.

50. Hóvirág – Szimfónia

A mester mérgesen dobta el a papírost az asztalról, majd egyik kezével a homlokához nyúlt és egy nagyot sóhajtott. Karjába dőlt és keserűen nézte az egyre inkább sűrűsödő hópelyheket az ablak vastag tejüvegén. Mintha nem is lenne se eleje, se vége ennek az egésznek. A sarokban állomásozó nagy, öreg óra ingája épphogy csak elütötte a nyolcat, máris sietve igyekezett a kilenc felé. A kandalóban vígan sercegetek a fahasábok, nekik aztán bizony rövid életük volt.

Ekkor egy lágy, andalító dallam szólalt meg valahol az egyik félreeső sarokban. Oly halovány volt, hogy mindössze egy pillanatig volt jelen, de már ez is elégnék bizonyult arra, hogy gyorsan felírja lekottázva remegve a csuklójára, közben pár csepp tinta rácsöppent a mahagóni deszkalapokra a föلدön és a fehér ingére. Az ingén a kék tintapaca lassan növeke-

dett, majd idővel egy kis fakunyhó képe formálódott belőle, majd egy tágas virágos rét. A virágoktól illatozó mezőn emberek végeztek a dolgukat, és ha a mester rájuk nézett, akkor vidáman vissza integettek neki. A mester ijedten dobta le magáról az inget, abban a hitben volt, hogyha leveti, akkor a tinta-világ összemosódik és eltűnik, de nem ez történt, a közeli falon lógó tükör kis karcolásain is visszatükröződött az élénk kép.

Egy hirtelen jött komisz szélfuvallat kitárta az ablakot és beinvitálta a csúf, zord telet a szobába. Csak erőnek erejével tudta becsukni. Bele is betegedett ebbe a lépésbe, csak az első, ablakba felkúszó kis hóvirág hozta meg az arca egészséges pirosságát. Egyébiránt elég csúnya köhögés váltotta fel az apró szoba csöndjét. Nagy piros pöttyös fehér damaszt zsebkendőbe fújta az órát és tüsszentett.

Sok kis katicabogár, lepke, méh és hangya figyelte aggódva, hogyan telnek el egyre a napjai. A kis hóvirág az egyik nap különleges látogatóval köszöntötte. Egy apró leányzó csücsült rajta, majd egy kis repedésen bemászott, és a mester egyik ujján elaludt. Mire felébredt a mester, ő is fenn volt. Csodálkozva vizsgálta a kis jövevényt, aki elmosolyodott és felállt. Áttetsző bőre hosszan megcsillant a nap sugaraiban, valóságos prizma volt. A mester szemügyre vette kis arcocskáját, mire büszkén felemelte azt. A mester készített neki egy kis zugot a fekhelye mellé, egy gyufásdobozban megágyazott. Vízet is rakott neki egy gyűszűbe, és mellé némi nemű kekszmorzsát. Régi ruhacsíkból kitűnő dunyha és takaró lett.

Ezek után minden nap úgy telt el, hogy a mester és a párányi lány együtt kelt és hajtotta álomra a fejét, ez idő alatt a betegség mintha el is tűnt volna. Vidám lett, friss akár egy kis virág. A tavaszra lassan nyár jött. A kalász aranyban ragyogott,

a cseresznye rubin színt vett fel, a tücskök ciripelő koncertet tartottak minden este. Ilyenkor mindig kinn ültek és gyönyörködtek ebben. Sokszor pillantottak egymásra, a mester egyedül volt, mivel messze harcoltak érte és még sok más emberért. Gonosz emberek vastag gyűrűként zárták le a városát. Megbélyegezték őket, azt mondták, hogy veszélyesek. Közel már a vírus, szinte itt lobog... Csak a zene adta meg azt, amiért minden nap érdemes volt felkelnie, de télen valahogy ez is aggasztotta. Muzsikája rendre egysíkú volt, s ez bosszantotta.

Ám most megint boldog volt, hála ennek a kislánynak, aki mintha tulajdon önmaga fiatal verziója lett volna, hisz éppúgy makacs kis természetű és eltökélt. Rövid percekkel adott a sors, a nyár szép lassan veszíteni látszott erejéből, egyre fakóbb lett a nap, már a vénasszonyok ültek a fiatal lányok helyett a köveken és panaszos hangon nyögtek fel reumás ízületeik miatt.

A kislány is egyre gyengült, volt, hogy egész nap csak aludt, alig evett. Egy éjszaka aztán szép csendben csillag lett.

Másnap valahol örömszene szólt, ünnepeltek az emberek, vigadtak, mert legyőztek egy nagy ellenséget. Kisebb csoport állt egy fenyőfa ágy körül, valaki írogatott egy kis könyvben, egy másik imádkozott, a harmadik meg kalapját levéve fejét hajtott. Egy nő térdén állva fogta a mester aszott kezét és halkan sírt. Az ágya mellett ott árválkodott a gyufásdoboz, s benne egy kis hóvirág fonnyadt kis teste hajlott meg.

A mester asztalán apró papíros lebbent meg, mivel a késői jó idő miatt nyitva hagyott ablakból bejövő szél kíváncsi volt, mi volt az utolsó munkája. Befejezetlen szimfónia, szép, vékony, enyhén dőlt hangjegyek sora, az első pár üteme mélyről jövő fagyos, aztán lágyabb, kellemesebb hangot üt meg, a vége a legszebb, ott mindenki sír már. A címe is emlékezetbe

vésődött sokaknak, mert egyetlen egy számsor volt, egy év, a változás jele. 2020.

Azt mondják, hogy a változás előszele kis dolgokkal kezdődik...

51. Nagybetűs

Félt kimondani, de paneldzsungelben volt. Körös-körül a labirintus részét képezte, míg menetelt szépen előre. Felülnézetből biztos egy rombusznak nézne ki, ha madár lenne. Ránézett a kezében lévő kis papírfecnire, amin a „Legendák örökké élnek” felirat kapott helyett. Esni kezdett az eső, nem hirtelen, de nem is várhatóan. Csak úgy, mint a regényekben. A szél sorra tárta ki előtte az ablakokat, mindegyikbe benézett, hátha lesz ott valami érdekes. Berendezett életek és vég nélküli célok beszélgettek egymással lélek nélkül. Mintha az embereket kinyeste volna az evolúció és csak a nyomuk lenne meg. Nyomott hangulata lett. A tékás is mondta neki, hogy be ne tegye oda a pesti lábát.

– Nem neked való környék az, fiam – nézett ki a rövid pult mögül a tékás, ahol olcsó DVD-utánpótlások sorakoztak. Olyanok, mint a Terminátor és a Leváltás, Indiana Jones és a múmia átka.

– De nekem feltétlenül oda kell mennem! Itt van róla az írás is – mutatta a srác az eladónak.

– Tudod mi az igazi írás? A Biblia, az fogy a legjobban. Van róla valami film is, akciós egyet fizet, egyet kap akció van.

A fiú udvariasan meghátrált és elfutott a boltból. Itt vajon mindenki furcsa? A nagy rohanásban későn vette észre, hogy két sziámi macska ugrik rá az egyik üzlet kirakatából. Tudod,

mi választ el minket a moziban a rémektől? Egy fal. Itt is volt egy nagy üvegfal. A fiú, akit most már illene elneveznem, aki hirtelen a Karcsi névre hallgatott, jobban szemügyre vette a kirakatot. Minden bolt, és a két macska a riasztó. Hmm, elég érdekes.

– Mi az, mit nézel, Töfi? – szólt az üveg mögül az egyik.

– Biztos csak álmodom – csukta be egy percre a szemét Karcsi.

– Persze, és mi jórészt sajtóból vagyunk. Ugyan már! A Kiadót keresed te is, jobbra a második utca – irányította el a másik macska, majd mikor Karcsi elment, ezt felelte: – Kettyós.

– Azért csapok in medias res, mert... mert így érdekesebb. Ez olyan, mint megkérdezni a költőtől, hogy mire gondolt versírás közben. Paprikás krumplira.

Azt már tudjátok, hogy eltévedt, pedig kapott útbaigazítást. De Karcsi nem olvasott túl sokat, csak írt szépreményűen, mint egy lovag, és bukdácsol, mint egy trubadúr. Karcsi volt az élő példa arra, hogy ha nem olvasol, elvesztél a sűrűben. Erre valók a tanulóleckék, ahol is büszkén mellbevágóan megfogadjuk, hogy igen, úgy lesz, ezentúl más lesz. De ez ugye egynél több alkalom.

Amíg itt ecsetelek, addig Karcsinak csak összejött a siker. Ott állt a nagybetűs Kiadó előtt. Éljen! Besétált hősiesen a recepcióhoz, és bejelentette saját magát, mind leendő író.

/fotó: Labancz István/

52. Eve

Mindenki ismerte az Univerzum őrangyalát, azt a bátor nőt, aki már születése óta, tehát jóformán az emberiség második hajnala óta védte őket. Bármennyire is a mi szolgálatunkban volt és sokak életét kísérte őrző szemekkel, sohasem mondhatta el, hogy bárkivel is közelebbi kapcsolatba került volna.

Jóformán szent és érinthetetlen volt. Nem szólt, nem ellenkezett sorsa ellen. Csak arca finom rezdüléseiből következtették ki óhajait, kéréseit. Nem hivatalosan ő volt az Univerzum kulcsa, a feltétlen vezető, aki előtt semmi sem titkolható el. Az ő véleménye megmásíthatatlan volt, de az már kérdéses, hogy valóban az ő szava volt-e. A néma embernek nem értik a szavát, de úgy látszott, hogy az övét mégis.

Sokak szemében ez gátlásokat vetett fel, emiatt gyakoriak voltak a magasabb körökben a viták. Egyszerűen nem hitték el, hogy ez a valóság, ők még egy régi kor veteránjai voltak. Számukra Eve nem volt több, csak egy jelkép a nép szemében, akire felnézhetnek, akiben hihetnek. A régi korban, még a második hajnal előtt ez szép is lett volna. Azonban az idők változnak, és ez hatással van az ember józan ítélőképességére is.

Eve maga volt a titok és a szépség. Legendáriumok szóltak humanista tetteiről és nem evilági kinézetéről. Senki sem tudta igazán, hogy honnan is származik valójában, vagy hogy van-e családja. Senki sem mondta a Nagygyűléseken, hogy egy lenne Eve gyermekei közül, senki sem vallotta, hogy bármi rokoni szállal is kötődne a szinte meghatározhatatlan korú szoborszerű nőalakhoz. Mintha mindig is lett volna egy Eve.

Eve nagy palotaszerű épületben lakott egy modern zikuratban. Nagy ablakai úgy lettek kialakítva, hogy aki kinéz rajtuk, az kényelmesen látja a közvetlenül alatta elsuhanó vi-

lágot, miközben az utcán sétálóknak nem szúr szemet. Legjobban az éjszakákat szerette, mert ilyenkor csöndben álmodozhatott a számára legkedvesebb játszópajtásaival, a nagy sötétlő égbolt szoknyáján táncoló csillagokkal. Most is egyik karján pihentette kissé oldalra döntve a fejét és egy nagyot sóhajtott. Gyors üstökös szakította fel az eget, a lány szemében tűz jelent meg, ahogy elhaladt az éjszakai égbolton. Szemeiben lassított felvételnként játszódtott le, és ha csak egy pillanat töredéke is volt ez az egész folyamat, azt kívánta, hogy bár csak megismételhetné megint, újra és újra. Hisz olyan szép volt, olyan élettel teli, olyan valós. Nem úgy, mint ő.

Az ágyához sétált és belefeküdt, majd a hátára fordult. Kezeiben párnát szorongatott és a plafont nézte. Egy festmény mozgott a feje felett, lassan vándoroltak rajta a szereplők. Eve szemeiből egy könnycsepp gördült le, óvatosan megtörölte, majd szipogva próbált meg elaludni. Utolsó gondolata a második álmvilág előtt az volt, hogy muszáj lesz megfejteni vagy legalábbis visszavezetni a múltja emlékeit, hogy rájöjjön, ki vagy mi is ő valójában. Ez egy embernek könnyű volna, de tudta, neki nem. Ő más. Ő Eve, és ezen semmi sem változtat jóformán.

Kiskora óta, vagy is inkább amióta csak az eszét tudta, kiszolgálták. Sohasem szólt, nem beszélhetett, mert azzal oda az a bizonyos varázs! Az isten nem adja közvetlen szavakba a vágyait és az akaratát, emlékeztették rá minduntalan. Csak legyen szép és nyugodt. Legyen egyszerűen önmaga, de sohasem annyira, hogy azzal befolyásolni tudjon másokat. Élő szobrot faragtak így szép lassan belőle.

Egyik nap azonban mérgesen vágta le a kanalat a kezéből. Már nagyon elege volt, abból, hogy gyerekként kezelték őt, pedig nem volt rá felhatalmazásuk. Nem tudatta velük sohasem, hogy legyenek kirendelt gyámjai. Életében először ejtett

ki betűket a száján, igaz, kicsit nehezen, de legalább érthetően. Mindössze egyetlen szó, de már az is elég volt.

– Elég!

Az udvar csodálkozó ijedt arccal állt meg egy pillanatra, hogy felfogják ezt a nagy momentumot. Az alantasabb szolgák letérdeltek a padlóra, fejet hajtva rég elfelejtett szent szavakat mormoltak el. A nagy vezetők kínosan feszengtek, ingjük felső, nyaki részét fogták meg. Néhányuk az öklüket a szájukba rakták, majd idegesen fel, s alá kezdtek el járni.

– Nyugodj meg, Eve! – intette le a lányt az egyik magas rangú vezető, miközben a homlokát törölgette. Evenek hevesebben vert a szíve, mint eddig valaha, felidézte a hullócsillag látványát és elmosolyodott. Főnix volt, kétség sem fért hozzá.

– Nem – nézett el az ajtók felé.

– Nem? – hökkentek meg a többiek a lány válaszan.

– Igen – majd, mint egy csatát nyert hadvezér, kísértelt a tereméből, a reményvesztett vezetők szinte nyüszíteni tudtak volna kínjukban, de inkább a sebeik nyalogatásához fogtak.

Eve csuklyát öltött magára és kiosont. Félmosolyra húzta a száját, mikor föl nézett a nagy ablakokra, majd leugrott. Macskaként ért földet. Körbenézett, körülötte emberek, akik csak egy kíváncsi szempárt láttak belőle így a délután végéhez közeledve.

Az ösztöneire hagyatkozott, azok nem hagyhatták cserben. Egy kis sikátorhoz csalták el őt. Ott egy kert fogadta. Mintha lassabban telt volna az idő. Mikor belépett, beszívta a tiszta levegőt. Szemeit becsukta, majd később jobban szemügyre vette, hogy hova is tévedt. Sok kicsi bambuszfácska illegette magát ott, de volt egy nagy göcsörtös fa is. Eve még nem látott ilyesmit, ujjait végighúzta a fa gerincén. Szentjánosbogarak lengtek ekkor körbe. Egy kis gyermek képét látta emlé-

keiben, naivan futott a szülei elől, boldog és felettébb önfeledt volt. Ám egyszer csak eldőlt, akár egy lisztes zsák, láthatólag megtámadta valami idegen erő a parányi szervezetét, amire akkoriban még nem tudtak gyógyírt adni. A szülők egymásra borulva sírtak, majd egy orvos megfogta a kezüket és bemutatta, hogy ne adják fel, van még remény, igaz, ez elég ingatag lábakon áll, de mégis jobb, mint a semmi. A kislány pár hónap múlva újjászületett csakúgy, mint egy fönix, isten lett, mert egyfajta új öröklét birtokába jutott. Teste mesterséges lett, de tudata ugyanaz a kislányé, aki egykoron ott rohangált a szülei elől nevetve.

Ezek után Eve sírni és ordítani szeretett volna. Ha ez a valóság, akkor erről miért nem szóltak? Mikor ért volna meg erre az idő a nagy vezetők szerint? Az ilyet nem titkolja el az ember csakúgy a szerettei elől, vagy igen? Szerették őt egyáltalán? Talán csak egy jelkép volt csupán. Ezer meg ezer ilyen gondolat kapcsolódott össze az elméjében.

Nagyot sóhajtott. Vajon ezek után köteles visszamenni oda? Vagy legyen vándor? Fölnézett és döntött.

Nagy hanggal lépett be a terembe. Magabiztosan nézett körbe, aztán végigment az oszlopok között. Az embereket megint sikerült meglepnie ezzel a lépésével, de őt ez egy cseppet sem zavarta.

Mosolygott és próbált mindenkire egy-egy kedves szót intézni. Ember volt ő egy nagy titokkal. Ember akart lenni a maga mindennemű tökéletlenségével együtt. Nagyon várta ezt már. Megint ugyanannak a kislánynak érezte magát, és nem annak az érinthetetlen szobornak, aki némaságra ítéltetett. Igazi jelkép akart lenni, akire még tulajdon önmaga is a tükrökből nézve büszke lesz. Eve akart lenni, önmaga. Mert ő már csak ilyen.

53. Syren

Azt mondják, hogy a félelemet nem lehet átkarolni. Az a legijesztőbb ebben, amikor rádöbben az ember, hogy a kivételek erősítik a szabályt a legjobban. Most be fogod csukni a szemeidet, és nem látsz semmit, legalábbis a földi világból. A nagy sötétségből előrohan azért egy sikoltó árny, karmos kezeivel feléd kap. Majd hirtelen azt veszed észre, hogy mikor újra nyitva lesz minden, akkor te a víz alatt kényszerülsz lebegni. *Lebegni.* S ez legyen a kulcs.

Friss volt még az eső emléke a vidéken. Bekopogott az ajtón, mint a jól ismert vándor, és fagyos szelet hozott magával. Veszélyes volt ilyenkor a mólóra merészkedni, sósan csúszott el rajta minden egyes földobott hínár. A villámok keringőztek körülötte. Félszemű matrózok falábbal a közeli csehókban szokták két pint rum között megemlíteni, hogy ez a sellők ideje. Csöndben hallgatnak a hívatlan utazók és régi vasmacsák, miközben a viharlámpák fénye ide-oda vándorol a szűk sarkokból.

Állítólag három leckét adott a Sellőkirálynő a tudatlan földi halandóknak, hogy megtanítsa őket a tiszteletre. Tette ezt azért, mert megsértették egyszer. Persze olyan régi volt az ügy, hogy már nem lehetett felidézni. Mindenesetre a királyi fenség leckéi a dühe fokozatai lehettek. Senki sem tudta, hogy mik azok, míg meg nem történtek.

Fejvesztés

Halál

Megkönnyebbülés

Az okosok azt próbálták mondani, hogy ez az ember élete. De egyvalamit kifejejtettek, hol ébred fel az ember. Hol válik eggyé a test a lélekkel, hol lesz a kettőből megint egy.

Történt, hogy ebben a borzalmas időben egy fiatal halász megmentett egy lányt, akit a háborgó víz dobott ki. Ázott egérke volt, némán fogta meg a férfi csuklóját. Kábító aura lengte be. Szemei hol aranyba, hol zöldeskékben játszódtak. Karja ereje szinte már emberfeletti volt. A férfi nem ijedt meg a szokatlan idegentől, sőt mennél jobban vele volt, annál inkább szerelemre lobbant a szíve. Mintha nem lenne holnap a szemében. Végül már nem ketten, hanem hárman laktak a közeli ormon álló házban.

Óriz egy titkot a múltból, volt egy perc, ami megvalósulatlanul lebegett a szemei előtt. Így állt minduntalan az utóbbi időben a lány. A titkot érdemes volt óvni. A követ, mit most markolt, a szívéhez szorította, majd dühösen dobta el a tenger felé. Pletykák keringtek, hogy nem az, akinek hiszik.

Egyik éjjel is ezen veszekedtek a férjével. Tányér törött, szív szakadt, majd hirtelen egy puska dördült el, és a viharos időben kitárult az ajtó és egy magas alak lépett be fölényes mosollyal az arcán. A férj ösztönösen állt a családja elé, a másik fél ugyanis löni készült. Ám a nő vehemens gyorsasággal futott az idegenhez és kanyarított hurkot a fejére, majd kötötte fel.

Fejvesztés.

A négy pár szem ezek után nem szólt egymáshoz az esettel kapcsolatban. Olyanok lettek, mint a néma szobrok, ismeretlen ismerősök. A férj nem tudott úgy gondolni a kedvesére, hogy ártatlan bárány. Éjszakánként hánykolódva és víztől csöpögve látta, ahogy a nő szólítja némán, és még nevetést is hallott. Sőt valamiféle éneket is, ekkor nem bírta tovább és felkelt. Úgy követte, mintha meg lenne babonázva. A nő, mikor ezt észrevette, ijedten akarta elkapni a kezét, de az ágyról leesett. Nagyot jaidult, mert a szíve, mely repedezni látszott, újabb hangot adott neki. Második esélyt.

A férj eközben kibotorkált egészen az orom végéig, ott még egyszer utoljára visszatekintett. Az arca vidám volt, de mintha ezer esztendő öregedett volna hirtelenjében. Eldőlt, mint a liszteszsák. A nő sikítani akart, de ehelyett térdre esett és csak sírt. Könnyei lefolytak a vízig, ahol vörös halakká lettek.

Halál.

A gyermeki sírás nagy öröm. A szépség és a kezdet. A nő remélte, hogy most már nem fogja kísérteni a múltja. A királynő parancsolt, ő volt az ököl, ő hitte róla, hogy naiv. A királynő szemében nem létezett más, nem létezett világ. Számára önnön maga volt az. Volt a földi, az égi, mélységi és a vízi isten. A nő a földiben jobban bízott, hisz lehet, hogy halandó volt. De mi a földön volt, azok felett állt. Tetszett neki, hogy szabad és független lehet. Nem függött ékszerként egy csontváz nyakán.

Megkönnyebbülés.

Ám a bosszú kegyetlen nyila elérte. Szíven szúrta, miközben a királynő a füle mellett megjelent, és suttogva emlékeztette, hogy ő az emberiség azon anygala, aki elkövette a három leckéjét. Majd kihúzta a nyilat. A nő felüvöltött, de a királynő arcul csapta. Hogyan is merészel egy sellő fájdalmat érezni! Hogyan képes erre egyáltalán! Hát nincs benne, egy cseppnyi tisztelet, nincs gerince! Megfogta a letérdelő nő állát és felhúzta.

– ÉBREDJ!

Így keltette fel. Mire a nő először hátraesett, majd visszaváltozott szirénné. Ott feküdt a parton. A királynő nagyot sóhajtott, majd elnézett a távolba. Remélte, hogy ebből majd tanulnak. Hány meg hány alattvalóját kell meg feláldoznia, hogy belássák az emberek a hibáikat?! Egy könnycseppet ejtett, majd azzal lemosta a nő arcát és visszatért a vízbe. A nő

homokká vált, majd a szél elszállította azt. A közeli mólóra szórta, ahol újból alakot öltött. A Nap valahogy ezt észrevette és glóriát vont köré. Ott állt kissé ázottan, mezíten talpakkal, és az árnyéka beleveszett a tengerbe...

54. Ki volt előbb?

Fényességet látott, azt hitte, a hite győzi meg őt arról, hogy angyalokkal társalog. Azonban később, amikor a szeme elé rakta az egyik kézfejét, vette észre, hogy voltaképpen egy nagy csőbe tolják be. Kissé kábultan emelte meg a fejét és az alkarjára támaszkodva próbált meg felülni. A fejét egy erős kéz azonban lenyomta és injekciót fecskendeztek a nyakába. Kék színű anyag érte a bőrét, ami hullámszerű vibrálást imitált. Visszahanyatlott. Delejes álmok cikáztak benne.

Angyalokat látott megint. Némán hívták, de ő nem volt hajlandó menni. Visszanézett minduntalan egy ajtó felé, a kilincse csak félig volt lenyomva. Egészen különös volt, ott állt egy piros fonálon, s az egyik oldalon valami nagyon is élő várta, míg a másikon egy nagyon is igaznak vélt dolog.

Dönteni akart, de ez nem úgy fogant meg az elméjében, hogy mindenképp kell, mert sohasem úgy ítélte meg ezt a helyzetet, hogy „kell”. Semmi sem kell – hallotta az édesanyja szavait – A kell kétséget ad, olyan bilincset, ami egy életre meg tud nyomorítani téged, gyermekem.

Érdes hangok szállingóztak, viszketni kezdett a bőre. Zúgásra lett figyelmes. Majd megjelent, óriási volt, két nagy szeme több kis részből állt, szőrös teste kövér volt és lüktetett. Három pár ízelt lába megsimogatta a fejét. Mintha így akarná megnézni, hogy mi is ő.

Ez vajon olyan lényeges a részéről?

Az illető félni kezdett és meghátrált. Az óriás rovar követte. Később a rovar potroha megrázkódott és sok ezer apró társára esett szét. Majd a tora felnyílt, akár egy virág. A feje lett a bibe. Hangtalanul robbant szét, sok ezer pollen szállt szét, majd lett belőle szentjánosbogár, égi fény. Azt mondják, hogy a szentjánosbogár fénye elvileg Szent János lelke, amely elvezeti az embereket a helyes útra a nagy félelmeik idején. Most is ez történt.

Apró fényút jelent meg, amely az ajtó felé sodródott, majd hirtelen egy felhő kíséretében köddé vált. Harmadik választás kínálkozott.

– Mert mindig van egy másik ösvény – szólalt meg valahol az édesapja.

Tengerparton állt. Egyedül volt, de nem bánta. Becsukta a szemét és csak várt. Magas alak fodrozódott a vízcseppekből, szírének mondták, de nem az volt. Szárnyai voltak, fehérek, mint a tiszta lepedő. Meghatározhatatlan életkorú arccal nézett rá. Mikor a lány kinyitotta a szemeit, ő csak ennyit mondott:

– Szép, igaz?

– Igen.

– Tudod, mindig is csodáltalak titeket, halandó embereket, mert ti látjátok azokat a dolgokat, amiket mi égiek sohasem. Ti értékelni tudjátok a másodperceket, a pillanat gyönyörűségeit, még mi csak az örök pillanatot látjuk. Hajlandóak vagyunk ugyan észrevenni mást is, de a tökéletességünk lesz a tökéletlenségünk is egyúttal akkor.

– Miért nem óhajtasz akkor egyszer ember lenni?

– Nem is tudom, ti sokan vagytok, mi kevesen. Ti újra meg újra tudjátok járni az utatokat, mi sajnos nem. Ha egy közölünk elvész, akkor csak eonok múltán lesz új társunk.

– Akik elbuktak, ők sem jöhetnek vissza? Hát nekik nincs megbocsátás?

Az angyal ekkor elfordult, erre nem akart válaszolni, szemében könny jelent meg, áttetsző fájdalmas víz. A lány hevesen fogta meg a csuklóját.

– Miért viselik sokáig a bűneik terhét, ha az embernek azt tanítják, hogy legyen megbocsátó?

– Mi nem vagyunk ti, és sohasem leszünk azok. Mi voltunk az elsők, ezt jól véd az eszedbe!

– Tudod miért választottam az életet – nézett rá a lány, a szél félrelibbentette a haját és így a szemébe vándorolt, idegesen pillantott ekkor le, majd kivette a kósza tincset és folytatta a mondandóját. – Az élet megérdemel egy második esélyt, azért születünk a Földre, hogy megtanítsuk nektek, angyaloknak azokat a dolgokat, amik miatt nem szabadna irigységgel, gőggel és szánakozással nézni minket, embereket. Igen, való igaz, hogy ti vagytok az elsők, de mi meg azok, akik fáradoznak. Mi élünk... Vajon ti is?

Ekkor a lány hirtelen fölébredt, még mindig feküdt. Hunyorítva szemlélte a feje fölött lévő kerek lámpát. Különös – gondolta –, olyan emberi feje van...

55. Marlenka

Lágy tavaszi szellő futott be az aprócska lugason, majd játszón könnyedséggel lapozott fel egy nagy smaragd könyvet, s állt meg az egyik gyűrött lap bűvöletében. Kis méhecske szállt rá, s fölnevezett az aranyló napkorongra, mely körül a sugarak glóriát formáltak, s a felhők báránkaként bégették. A nap bólintott egyet, majd a kis rovar óvatosan lehevere-

dett és elszunyókált. Sok illatos virág beporzása után ráfért a pihenés.

Ekkor virágkoszorús leányka szaladt ki, majd utána egy fiatal férfi lépett ki álmodozó tekintettel. Mélyen ülő barna szempár nézett a csodaszép kertre. Leült a fűbe szomorúan, kezeit a térdére helyezte, s hagyta, hogy a mutatoujja csúcsára szálljon egy lepke. Egy ideig csodálta az apró légtornász vagy épp most balerinának tetszelgő parányi tüneményt, majd sóhajtott egyet. Mennyire más lenne a világ, ha most nem itt ülne kint a természetben, hanem bent a szürke fővárosban robotolna!

Kislánya örömmel szaladt oda hozzá, s mutatta büszkén, hogy a nagy zöld könyvben egy méh alussza az igazak szépséges álmát édesdeden.

Váratlanul egy katona ügetett be, fehér paripáján megcsillant a nap fénye. Poros léptekkel lépett oda hozzájuk. Levette a sapkáját, megtörölte a homlokát, s átnyújtott keserű szájjal egy borítékot.

– Ez minden? – kérdezte a férfi, de nem várt választ, mert már bontotta is ki a papírost sebtében. Cári üzenet volt, mert ott díszelgett az aranyos pecsét.

A katona csak bólintott, s elfordított fejjel nézte a tájat. A férfi a kezét a szája elé kapta, majd a lányára nézett. Majd megint csak egy nagyot sóhajtott.

– Lenka, egy időre, azt hiszem, a fővárosba kell költöznünk – hajolt le a kislányhoz.

A pöttöm leányzó csak pislogott nagyokat, halványan elmosolyodott és bólintott.

Ezek után pár nap múlva már a cári rezidencián töltötték napjaikat. Ugyan szép ez így leírva, de a valóság ennél jóval bonyolultabb. A cárnő, Erzsébet kérte meg a fiatal cukrászt,

hogy legyen jelen az udvarban. Az okot nem határozta meg, de a fiatal cukrász sejtette.

A cárnő kegyeit szerette volna elnyerni, hogy visszatérjen az ő szeretett lugasába a kislányával, meg akarta kímélni attól, hogy lássa, milyen is az élet ott, ahol aranyból vannak a falak és gyémánt virágok nyílnak. Ahol mindenki vidám, de legbelül valami szétszaggatja őket.

Gondolkodott, tanakodott, minden tudását bevetette, hogy valami olyan leleményes fortélyal álljon elő, amely segítségével haza tud menni.

Egyik nap egy méh szállt rá az egyik süteményre, s vándorolt az egyik végtől a másikig, miközben apró porcukor nyomokat hagyott maga után. Kicsivel később az egyik csöpögő mézesbödön aljához szállt, majd onnan ragacsos lábakkal menetelt bele a tésztába... Ott szegény pára nem tudott tovább menni. A fiatal cukrász odasietett, s segített neki kiszabadulni. S rádöbbsent, hogy az apró méhecske lényegében neki is adott egy ötletet.

A nap további részében a konyhában maradt, s alkotott, de úgy, mint még soha azelőtt. Este nagy ünnepséget tartottak, s az étkek felszolgálása legvégén, amikor már a pezsgőt is eldurantották, megjelent egy fehér ruhás inas bejelentve, hogy újfajta édes különlegesség fog most itt debütálni. Mindenki tapsolt és éljenzett. S ekkor a fiatal cukrász behozta a süteményt, mellette a kislánya lépdelt vidáman és pukedlizve.

A fenséges cárnő előtt álltak meg, ott rögtön egy szolga felvitte neki az alkotást. Ekkor minden szem Erzsébetre terelődött, s feszült figyelemmel lesték, hogy miképp fog reagálni őfelsége.

Egy kis falat döntött el mindent. Az orosz és francia dáma legyezőik mögül kukucskáltak, az urak meg elég sű-

rűn törölgették tar homlokukat zsebkendőikkel. Miután elfogyasztotta és lenyelte a süteményt, a cárnő fehér porcelán csipkézettű arcán halovány mosoly jelent meg. A fiatal cukrász nagyot sóhajtott, szemeiből kis könnycsepp csordogált le. A kislánya örömmel ugrott fel a nyakába, hogy bizony sikerült, megcsinálta a lehetetlent.

– Derék munka, ezért jár a jutalom, nem könnyű engem boldoggá tenni, de nem is nehéz – állt fel a pulpitusról a cárnő.

– Fenségessége, mindössze egy óhajom lenne, haza szeretnék menni, nem való nekem az efféle pompa és csillogás – mondta a fiatal cukrász.

– S miért kívánja ezt a szíved? – érdeklődött a cárnő, mert nagyon is kíváncsi volt.

– Egy apa legnagyobb öröme és büszkesége a családja, a feltétlen szeretete. Felséged vajon meg tudja becsülni, nem is inkább mondani, hogy hány olyan ember van az udvarában, aki igazán szereti önt, s nem csak álarca gyanánt teszi azt fel magára, hogy jobb színben tűnjön ki s kiváltsa önben a feltétlen bizalmat, hűséget, amiért tudjuk, ön szép és busás jutalmat ad? – kérdezte most meg a cukrász.

A cárnő elgondolkozott, illet azelőtt még sohasem kérdezett tőle senki. A jelenlévők lesütötték a szemeiket, sokan botránkozva és undorodva fordultak el. Ekkor egy kis méh repült a cárnő tányérjára, egy inas le akarta csapni, mire őfelsége leintette.

– Megállj! Isten teremtményét nem csapjuk le! Ez a kis rovar sokkalta hűségesebb és bizalmasabb, mint itt akármelyik úr vagy hölgy a fehér rizsporos parókák alatt.

A méh ekkor mintha meghajolt volna a cárnő előtt, majd tovaszállt. A cárnő nézte egy ideig, de aztán visszafordult.

– Medovik és egy méh, vajon mi a közös benne? A szeretet, amivel megalkották őket. S úgy találom, hogy ezért a

szabadságuk legyen számukra a legnagyobb ajándékuk. Cukrászom, nehéz szívvel bár, elengedlek, hazamehetsz a leánnyoddal, kívánom, hogy boldogságod és szereteted sose fogyjon ki, és hálásan köszönöm a tanulságos leckét.

A fiatal cukrász óvatosan meghajolt, a lánya is követte az apja példáját, majd távoztak. Mire a nap újból felkelt, már ott-hon is voltak, s kint a lugasban ültek és örültek egymásnak, a természetnek és természetesen a medovik sikerének.

Az a hír járja, hogy olyannyira megszerette a süteményt őfelsége, hogy minden egyes étkezés lezárása eme puha, mézes, krémes nyalánság lett.

56. Borotvaélen

Nem vagyunk felkészülve az életnek nevezett dologra. Gyűjtünk képeket hozzá, amit szakszóval emlékeknek nevezünk.

De ez a vége, az eleje pedig a talánban van mindig is. Matematikailag elindulsz A-ból B-be, de közben nem mondják el, hogy mi van.

Azt csak az tudja, aki ezt a monológot mondja. Tudod, milyen az igazi vers? Mint az élet, mondja nevetve a költő. Nem köti őt semmi és senki. Kinek vers, kinek érzés. Egyszer régen szerettem valakit. Most meg fiatalon öregszen meg.

Harmatos volt a haja, csillagból a szeme. A jégen táncolt. Az élethez láncolt. Ha nem illan el semmi sem, akkor rímekbe szentelem a létemet. Szóval volt a lány, meg volt az a fej, az a tökfő. Nem mindegy! Nem. A lényeg, hogy már nem volt az enyém. Ő fiatal, én öreg az álmaimban. Van valami abban, ha kiadok egy verset. Arcpirítónak érzem, nem érek fel a nagyokhoz sehogy sem.

Milyen nyomot hagysz? Lehet, hogy semmit sem. Csak egy név leszek az utókornak. X mondta A című művét.

Mit csinálsz, mikor álmodsz? Önmagad vagy. Mesében vagy. Varázserdőben jártam, csodákat láttam, ott akartam maradni, nem hagyott aludni. Szóval volt egy lány az elején, az most szarvassá vált. Szende Hold erdőben sétálgat. Szép volt a gyermekkorom, tágas, ha filmre vennéd, fájna. Mert apparátus. Mert ez a legvidámabb barakk. Volt hős és kép, mi regény. Most tudod, mi az igazi középkor? Egy vízpart tükrén gondolkozol.

Lehetőleg télen. B-o-r-o-t-v-a-é-l-e-n. Olyankor csend van. S egyedüli nőszemély az én Babettám.

Én: Azt kell, hogy mondjam, vége. Újkor helyett öregkor. Kívül éretlen, belül fonnyadt lélek. De azért mosolyog mert nem görög dráma, hogy zárásként azt kiáltsa: Ennyi volt! Ha-nem van ám ennek folytatása.

57. Én hiszek egy képben

Jézus titokban visszatért az első Hazájába. Meglátogatott embereket, senki sem ismerte fel, ahhoz túlságosan is átlagos volt. Farmer dzsekit és tornacipőt viselt. Haja rövid barna volt. Erősen emlékeztetett egy meg nem nevezett zenészre. Egyszer egy nap megállt egy fal előtt, aminek a bal sarkában a Szent Szülő oltár foglalt helyett. Éppen akkor jött ki egy öreg hölgy. – Szép, igaz? – kérdezte. Jézus ránézett és ezt mondta: – Igen.

/fotó: Labancz István/

58. Freda

Éjsötét árnyék vegyült a fehér csipkefüggönyre, majd két hegyes szarv villant fel az édesdeden alvó kised mellett. Hosszú karmos kezek kapták ki és egy kígyónyelv megnyalta a látszólag véres szája szélét. Ekkor egy cserépkancsó tört össze mögötte. A patás alak ijedten eltűnt egy fekete örvényben, csak sötét tollak és lángcsóvák maradtak utána. A kisleány arcán semmiféle félelem nem tükröződött, csupán átfordult a másik oldalra, azonban az arcán fekete töredezés-szerű motívum villant fel egyszer, majd homályosult el. Az édesanyja, aki a borzongató eset alatt mély delíriumi álomban volt, mintha ösztönszerűen a gyermekéhez rohant volna kezében egy aranyműves tükörrel. Egyetlen szépreményű leánykája fölé hajolt és gyöngéden megsimogatta fejét. A kezében lévő tükörben ekkor éles sikoltás szakadt fel, a gyermek felsírt, a királyné pedig a füleire szorította kezeit, majd meglátva, hogy miféle borzalom kezd el kibontakozni az aranyos üvegből, rémülten hátrált a falhoz. A tükör berepedt, s egy fekete rózsza képe jelent meg, mely körül hollók köröztek rikácsolva. A királynét ezek után rejtélyes kórság támadta meg, s a király kénytelen volt lemondani szíve választottjáról.

Halálának utolsó órájában is imádott kedvesének gyöngyház fényű kezeit fogta, s mikor kihunyt az élet lángja, megfogadta, hogy úgy fog vigyázni a leányukra, hogy semmiféle baj nem érheti. Ám könnyű volt ezt megígérni, mint be is tartani, mivel igen vészterhes idők következtek az aprócska birodalomra, s a király sebet kapott, ami után az örület vett rajta erőt. Homályos alakok százai körvonalazódtak ki szürke szemei előtt, hangok ezrei tépték szét elméjét minden egyes éjjel, melyek miatt kínok között vergődve, izzadtan ébredt fel az első kakasszóra.

A kicsi királylány ebből mit sem sejtett, hisz el nem mondták neki. Csak egy nagy tükör volt az egyetlen, amit csöppnyi szobájában játszópajtásnak gondolhatott. A cselédek, szolgák és inasok nem illették őt soha egyetlen szóval. Így nőtt fel. Az évek hosszú munkája alatt azonban éles, művelt hölgygé csiszolta magát, nem tudni, hogy miképp, mivel a szobája még falát el nem hagyta, s könyveket sem látott.

Mikor tizenhat nyarat már láthatott a szeme, apja kezei egy éjszaka lehanyatlottak bíborvörös selyempárnájára. S a Halál óvatosan vitte el lelkét, nagyot sóhajtott, amikor elhaladt a királylány szobája előtt, majd folytatta hosszú útját. Sok volt még a dolga, a pestis nem pihent.

A hercegnő magára maradt a nagy ódon várban, s ezek után levelet íratott a világ minden addigi ismert pontjára, hogy szívesen venné, ha egy rendkívül patinás bál erejéig felkeresnék az ő szerény palotáját.

Egy tavaszi este fényárba borult a kastély minden terme, a kertben szökökutak csobogtak vígan, szentjánosbogarak sokasága repkedett pillangókkal karöltve, aki csak észrevette, örömmel nyugtázta, hogy pontosan olyan, mintha egymás kezeit fogva keringőznének. Minden egyes jelenlévő színes maszkot viselt, s a lehető legjobb színben billegette magát. Az ifjú királynő abban a hitben ringatta magát, hogy most fogja majd Amor nyila egyszeriben eltalálni őt. Nagyon várta már ezt a pillanatot, a jóságos tükörben lakó lélek sokszor mesélt neki erről.

Ekkor egy ifjú fogta meg kesztyűs kezét, s a fülébe súgta halkan, bűgő hangon, hogy vár reá egy angyal a rózsalugasban hamarosan. A lány elpirult, majd kicsit várt, egy holló szállt a közeli fa ágára és szemeiben sárgás fény tükröződött vissza. Nem volt messze a lugas, s mikor odaért, szíve kettétört a fájdalomtól. A fiatal férfi ugyanis látszólag egy másik lány-

nak tette a szépet, a nevetgélő hölgy arcát simogatta finoman. Kuncogtak egymás között, mikor észrevették a királynőt.

A kuncogás nevetéssé fajult, ami szinte ólomsúlyként nehezedett a nőre, a hangok egyre inkább hangosak és nyomasztóak lettek. Az arcok és a világ elmosódott. Kimenekült, de a fiatal párocscsa odanyerített egy sort még neki:

– Fogadd el, hogy nem lehet mindenki világszépe! Te nem vagy az.

Sírva rohant fel a szobájába, ahol egy sötéten fénylő sarokban leülve a falat ütötte lehajtott fejjel, mikor leesett a ponyva a tükörről, és szavait egyenesen a királynőhöz intézte.

– Szépséged és hatalmad határtalan lesz, ha rám hallgatsz most is.

A királynő megbabonázva figyelt fel rá és ment a tükörhöz négykézláb mászva, tapintotta meg az üveget, és ahol hozzáért, ott berepedt és kénköves füst szállt fel. A királynő kezéhez hozzáérve a füst véres égésnyomot hagyott. A lecsöppenő vörös foltokban egy gyönyörű, ám rideg szépség alakja vált láthatóvá.

– Legyen! – mondta.

A bál után bűbájt bocsátott a vidékre. A gazdag, jóhiszemű, naiv királyfiaknak, kik átlépik birodalma kapuját, egyből ő hozzá vezessen lépteik sora. Így eldöntötte, hogy a szívét ládába zárja, s elméje által fog szeretni ezen a világon. Hiába kopogtatott újra meg újra Ámor, egy idő után már nem kapott választ. A királynő egy étellel megáldott üvegalak, egy torzszülemény látszólagos foglya lett. Mondhatni, örökvérnyű spirál bábja.

Egy nap egy király látogatta meg, aki messzi havas birodalom uralkodója volt. Magányos volt, mivel a hegyekkel tarkított birodalmában senki sem tudta megszüntetni azt a bút,

ami a szívét körülfonta. Felesége idő előtt ment el, s ráhagyta egyetlen gyermekét, akinek anyára lett volna mielőbb szüksége. A király gazdag volt és manipulálható, olyan, aki mindent megtenne a szeretteiért, feltételek nélkül. Ez látszólag imponált a királynőnek, aki negédes hangon szólott hozzá. Megértő magatartásról tett tanúbizonyságot. Ártatlan, szűzies őzike szemeinek pilláját rebegtetve mondta el, hogy ő bizony szívesen lenne annak a kis porontynak a mostohaanyja. A király egyszeriben kivirult, s még aznap egybe is keltek. Hisz minek is vártak volna.

Mikor aztán először meglátta a királynő az újdonsült férje gyermekét, nagyon elcsodálkozott. Egy fekete hajú kislány volt, vakítóan fehér bőrrel, hirtelen gombóc lett a torkában, sírhatnékja támadt, de hamar erőt vett és lenyelte azt a bizonyos gombócot. Rájött ugyanis, hogy ő is épp ilyen lehetett egykoron.

– Ő az én szemem fénye! – mondta büszkén a király.

– Aha, szóval így állunk – gondolta magában a királynő. Nem lesz ő másodhegedűs megint, bár fiúra számított, mivel azt könnyebb esetnek hitte. Egy lány már nehezebb, de nem baj, megoldja ezt is.

Egy ideig túrt, de aztán egy váratlan pillanatban a királyt megmérgezte, s képes volt az esetet úgy beállítani, mintha betegség végzett volna vele. Mártírként jelent meg a nép előtt, de ami ezután következett be, az maga volt a téboly. Sötét idők köszöntöttek be, de az már egy másik mese...

Annyi bizonyos, hogy amikor a Halál megint csak megjelent a királynő közvetlen közelében, aznap éjjel egy elhagyott romkert tövében fekete rózsza bontott szirmot, s körülötte hollók rikácsoltak, majd egy farkas vonyított be éjfélkor a holdtalan éjszaka sötétjébe...

59. Egy mondatban lévő vers

Nyilvános ember, akár a falon az ablak, lelkében gordiuszi csomó fekete falat, tenger takaróból sárga szem kopogtat, de ezt nem látja soha senki, hisz akkor sikoly sivatag zengi, hogy normális ember maga kérem, fényes nappal ijesztgeti a népet.

60. Test – Beszédes természet

Hold
Esti fényfolyam
Ezüst ruhás áhítat
Tűnő fényforrás

Nap
Aranyló tükör
Forrongó tüzes kazán
Sugárzó csillag

Fa
Égbenyúló fej
Kéregbarázdás gerinc
Otthonos képek

61. Szabadíts meg a kliséktől

Ember gyártelep bejáratán olvasva, ki ide belépsz, hagyj fel minden reménnyel, robot a gyárból kilépve, ez egy új élmény. Író, könyörögve, uram, szabadíts meg a kliséktől minket.

/grafika: Horváth Kinga/

62. Egy meg egy

Minden út egymáshoz vezet az embereket. Nincs mit ehhez a matematikát és mást bevonni. Ez ilyen egyszerű. Mint az egy meg egy, az mindig kettő lesz.

/fotó: Labancz István/

63. Könyves tekintet

Lui Leblanc, Sóbucka szülötte, útban Karmaos felé táskájában tükörrel egy ajándékkal lett gazdagabb: a könyv, melyet egy idős bácsika adott neki útközben hálából, amiért segítséget kapott a nehezen cipelhető terhek miatt, furcsa súlylával bírt, egyszerre volt nehéz és könnyű, üres és mindentudó. A lapok, oldalak üresen ácsingóztak a betűk iránt, de Luit más dolog kötötte le, mikor megkapta a papírköteget: egy pillanatra az idősebb embertársa más arccal bírt vagy megőrlött, gondolta magában, vagy egyszerűen olyan valakibe botlott, aki két másodperc alatt képes számtalan arcot felvenni... Egyik lehetőség se nyugtatta meg igazán. Szóval, Leblanc egy pillanatra megijedt és önnön elméjének épségében lett bizonytalan. Sok furcsa dologgal találkozott már ebben a világban, nem evilágival is számtalanszor de, még sose tapasztalt ilyet.

– Állapodjunk meg egy fix arcban! – kérte a bácsit esdekelve –, mert így nehezen emészttem meg a nap további perceit, hát még a múltét – szólt nyugalmat erőltetve magára.

A bácsi abban a másodpercben teljesítette is a kérését: egy olyan férfi tekintete nézett vissza rá, amit sokszor, nagyon sokszor láthatott már az életében. Nehezen tudta volna nem felismerni a saját arcát.

– Remek, és ezzel most az a terv, hogy....? – kérdezte kissé hangosabban a kelleténél, egyre csak feszengve. De válasz már nem jöhetett, a bácsika, Lui saját arcával a fején ebben a pillanatban eltűnt.

Lui hunyorgott egyet és fél percig a látottakat próbálta feldolgozni, de utána fordított a helyzeten és lassú mozdulatokkal, kabátja zsebéből elővéve egy tollat a könyv belső oldalára felírta az immáron címként is funkcionáló szavakat:

„BARLABOR...”

Lui Leblanc, Sóbucka szülötte, útban Karmaos felé táskájában (K. M. monogramú) tükörrel, megállt az írással, oldalra nézett, el a távolba (vagy az égbe?), ahonnan ezek szerint a megoldás is jöhetett, majd folytatta:

" II. ".

64. Egy bizonyos

Isten hallása
az
ember vallása.

Ember szaglása
a
kutya dogmája.

Ki vagyok én?
Egy bizonyos István.

/fotó: Labancz István/

65. Tört

Be nem teljesült ígérek,
elolvasatlan könyvek,
félíg égett gyertyák,

furcsa illatok,
furcsa ízek,
örök küzdelem.

Részem.
Maglehet, újra kell kezdenem,
vagy legalábbis újra égnem.

Ébredj!

/fotó: Labancz István/

66. Lui Leblanc pillanatot örökít

Lui Leblanc, Sóbucka szülötte ideiglenes otthonra lelt Karmaoson.

Az első nap, mikor átvette a házat régi tulajdonosától, leült a ház bejárata előtti lócára, megsimogatta az örökölt kismacskát (aki türelmesen várt némi táplálékra, aznap már negyedszer), tünődni kezdett az összetört, keretbe helyezett fotón, mely az ajtó előtti füves részen várt egy nemesebb létre. Az alkotás pont az új otthona, egy vályogház fotója volt, de már sérülten a törés után.

Leblanc egy ideig vizsgálta, majd döntött: kidobta a kukába a hasztalanná vált tárgyat.

– Ennél már én is tudok jobbat! – nézett a kismacskára mosolyogva.

A macskának aznap nevet adott (Maccs), negyedszerre ételt is, a háznak meg egy új fotót (saját maga örökítette meg otthonát) és keretbe rakta azt pár nap múlva, a könyvespolcra kitéve első alkotásként.

Lui új otthont kapott, cserébe tartalmat adott, az első karmaosi naptól kezdve fotózni kezdett önmaga, később mások szórakoztatására is. Így van ez: biztonságot számunkra ismerős környezetben érezhetünk igazán az életben, az elvégezni kívánt művészi tartalom ezek után érkezik.

És mi lett a macskával? Innentől kezdve jóllakott lett. És jól lakott ő is itt.

67. MÁV-magyarázó (VII.)

A lámpa

Strabancz Stefán nem találta az ajtót. Nem találta a gombot. Sötétben tapogatózott, utazott. Pedig határozottan emlékezett arra, a vonatra való felszállása nem az ablakon keresztül történt, úgyhogy talán erre kellett keresnie a helyes irányt. Ha a jövőben egyszer megírja emlékiratait, egy fejezetnek ezt a címet adja majd: „A sötétség fénye.”

Ez a fény most nemzeti színű kapcsológombokon keresztül érkezett hozzá, amiért hálás volt, fura mód: a MÁV felé.

A vonat végre lassított és megállt. Strabancz, miközben lefelé lépkedett a félhomályban, beütötte a térdét a korlátba, de Stefán nem esett kétségbe és el-, egy másik hirtelen mozdulattal, melynek lényegi része a feje koppanása volt... szintén a korlátba, helyrebillentette önmagát. Túlélte, így vidáman dudorászni kezdett és folytatta útját gyalogosan: „Piros, fehér, zöld, a MÁV-nak lámpa köll.”

68. MÁV-magyarázó (VIII.)

Hárman nem utaztak

Hárman nem utaztak végül vonattal.

Így egyikük nem kérdezte meg a másikat, hogy telt a napja. Ő nem felelt illedelmesen és nem kérdezte szintén meg a napi történeteket. A harmadik meg nem volt megfázva, ami miatt az utat nem tüszentette, szipákolta végig. Így haragudni se tudott rá a két ismerős, félve annak betegségétől. Mert nem volt betegség se...

Igazából ez nem is egy történetnek indult, csak volt egy fotóm három üres ülésről.

69. MÁV-magyarázó (IX.)

A veszett

Tallér Tibor építőipari munkás kezében két Kőbányaival sietett.

Kedvenc csapata, a Karaj FC sorsdöntő összecsapás előtt állt a Nemzeti Mennyei Ligakupában, így az aznapi túlóra okozta stressz hatása alatt püffögve sietett a vonathoz. Tibor a csapat legnagyobb fotelszurkolójaként csak haza akart érni a kezdésre, csak ki akarta bontani az otthoni két Kőbányait (a Keletiben kezében lévő kettő az útra kellett, a keleti-típusú lelki béke nevében). Már ünnepelt volna. Sietett tehát a megfelelő vágányhoz és mivel azt érzékelte a körülötte lévőkön, nem tudják, ki ő és mit, kiket képvisel, a jobb hátsó zsebéből (a nap eddigi részében is kabalából berakott) szurkolói sálát kihúzva és lengetve, rigmusba kezdett: „Ki a Raj? Karaj! Ki a Raj? Karaj!”, énekelte, majd felszállt a vonatra.

Tallér Tibor aznap két dologgal nem számolt: a sállal együtt a szintén zsebben tartott kulcsosomó is kicsúszott a földre. Igaz, időben kicsit később, de csapata sima 5-0-ás vereséget szenvedett és ezzel ki is esett a ligakupából.

Aki kulcsokat talált a 9-es vágány mellett, kérem adja le a pályaudvar ügyfélszolgálatán!

70. MÁV-magyarázó (X.)

Az álom

Özvegy Salgónénak volt egy álma.

A piac, ahová szombatonként járt, az idő múlásával egyre messzebbnek tűnt már. Gyalog a vonatig, vonattal a buszig és azzal is jóideig és megint gyalog, így baktatott célja felé a hétvége egyik napján rendszeresen. Nem volt ez számára egyszerű művelet már, nem volt mai kislány, még csak nem is tegnap... Talán valamikor a múlt hét közepe szülötte.

Az álom tehát egy közelebbi piacról szólt, ami a tortúrák egy részét kiiktatta volna. „Ha tisztítani kell, akkor tisztítani kell!”, sóhajtott fel, majd elcsukló hangon a monitor felé nézett (igen... ön felé). „Nem a ruhát, Aranyom... a véretem!”, szólt özv. Salgóné, majd visszatért a szerepébe.

Leszállva a vonatról egy új táblát fedezett fel lassú sétája közben, olyan írással és útirányt jelző nyíllal kiegészítve, ami után felcsillant a szeme («Itt!» / «Here!»).

„Talán vörös!”, szólt bizakodóan, majd elindult így egy reményei szerint közelebbi piac felé, hogy beszerezze a szokásos vöröshere adagját, a vére tisztításához.

/grafika: Horváth Kinga/

71. 104

Egy ledöntött uralkodói szobor, melyet az elégedetlenkedők törtek 104 darabbá az imént, emlékek között vergődve tené még a dolgát. A kéz, mely egykor a dicső utat mutatta és leigázandó területek felé adott irányt, mostanra torz darab, bogarak között a földet túrja céltalan. A fül, mely hallott dicső szavakat, mára csak morzsányi részekből áll, a szem, mely egykor hadifoglyok hosszú sorait méregette döllyfösen, most üres tekintetű, dermedt, repedezett.

Az orr az egyetlen, ami érzel még. Hajdanán pazar lakomák (fecskefészek leves és fehér kaviár) illatát is fogadta, mára csak a vér szagát érzi... a vérét, mely kicsivel a szobor mellől érkezik, szintén a földről, egy halott diktátor irányából.

72. i.b.-k

Mi vagyunk az irodalmi barlaborok, számomra meg Ők az irodai barátok.

Itt is, ott is közösségek működnek kérem szépen, nem is akármilyenek, nem is akárhogy, újra és újra bizonyítják létük jogosultságát. A működési elvek egyszerűek, a legfontosabb összekötőszálak barátiak. Nem akarok ezerszer ismételt dolgokat leírni, ezért csak egy dologra hívnám fel a figyelmet: szerintem a legfőbb bizalom abban rejlik talán, hogy az egyéni motívációk közül ki mit oszt meg a másikkal közösségeken belül úgy, hogy akár hajlandó segítséget is elfogadni – a közös – út során.

Minden egy, minden út egy, minden lélek egy.

Ők az i.b.-k, mi vagyunk az i.b.-k.

Labancz István, Dósa Attila, Bátor Judit, Bankó-Balázs Mónika, Dávid Móni /fotó: Bankó-Balázs Mónika/

Berecz Sándor, Labancz István, Dobák-Jenei Edina, Bálint Tibor /fotó: Bálint Tibor/

RÁADÁS

Push The Sky Away – Nick Cave and Warren Ellis

I was riding, I was riding
The sun was rising up from the fields
I got a feeling I just can't shake
I got a feeling that just won't go away
You've gotta just keep on pushing
Push the sky away
And if your friends think that you should do it different
And if they think that you should do it the same
You've gotta just keep on pushing
Push the sky away
And if you feel you got everything you came for
If you got everything and you don't want no more
You've gotta just keep on pushing
Push the sky away
And some people say it's just rock and roll
Oh but it gets you right down to your soul
You've gotta just keep on pushing
Push the sky away

Nick Cave és Warren Ellis – Eltolni az eget

Épp hajtottam, hajtottam
A Nap a földről emelkedett fel
Elkapott egy érzés, amit nem tudok lerázni
Úgy érzem, nem akar távozni
Neked csak erősen kell tartanod
S told el az eget
És ha a barátaid azt hiszik,
neked mást kéne tenned
És ha azt hiszik, ugyanazt kéne tenned
Neked csak erősen kell tartanod,
s told el az eget
És ha úgy érzed, mindent megkaptál, amiért jöttél
Ha megkaptál mindent, s nem
akarsz többet
Neked csak erősen kell tartanod,
s told el az eget
És ha néhányan azt mondják,
ez csak rock and roll
Oh, de pont ez hatol lelkedig
Neked csak erősen kell tartanod,
s told el az eget.

Il cielo in una stanza – Mina and Gino Paoli

Quando sei qui con me
questa stanza non ha più pareti
ma alberi,
alberi infiniti
quando sei qui vicino a me
questo soffitto viola
no, non esiste più.

Io vedo il cielo sopra noi
che restiamo qui
abbandonati
come se non ci fosse più
niente, più niente al mondo.

Suona un'armonica
mi sembra un organo
che vibra per te e per me
su nell'immensità del cielo.
Per te, per me:

Mina és Gino Paoli – Az Ég a szobában

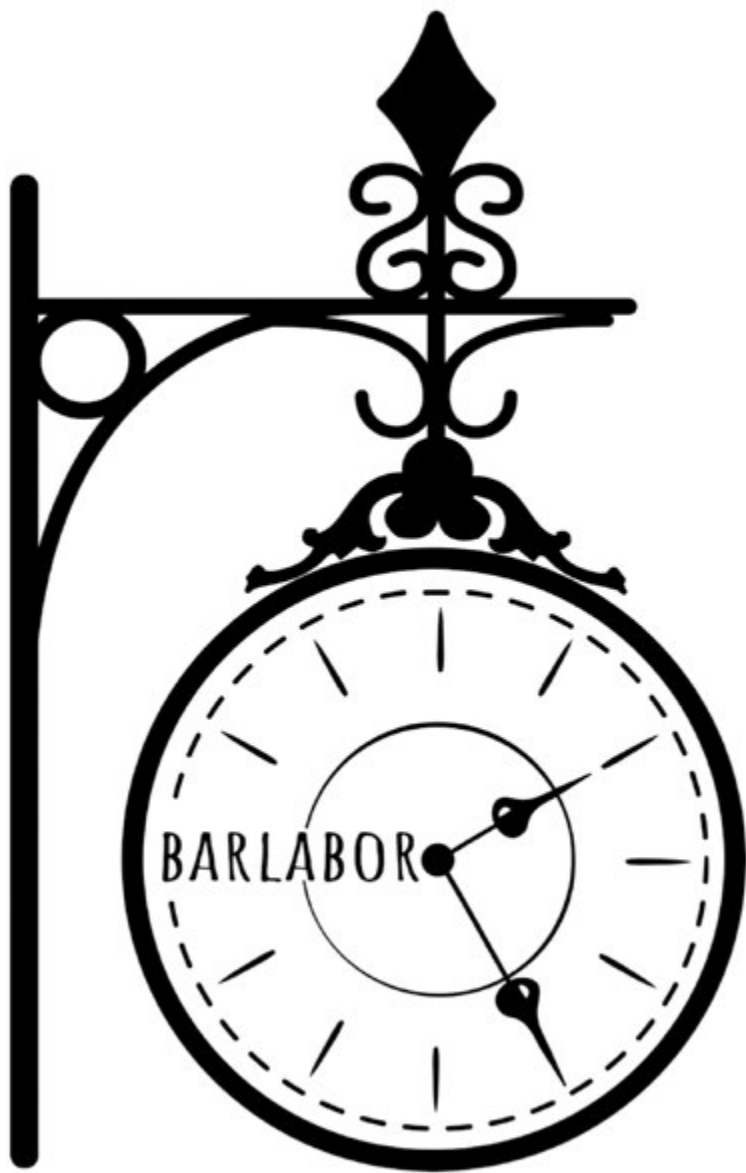
Amikor itt vagy velem
Ennek a szobának
Már nincsenek falai
Csak fák végtelen fák

Amikor itt vagy mellettem
Ez a lila mennyezet
Már nem létezik

Látom az eget felettünk
Hogy itt maradunk
Elhagyatottan
Mintha már ott sem lenne semmi
Semmi több a világon

Egy harmonika játszik
Nekem orgonának tűnik
Ami nekem és neked reszket
Fenn az ég végtelenségében
Neked nekem

A dalszövegeket Barnás Márton fordította

TARTALOM

BARNÁS MÁRTON – Mik vogymuk 7

LABANCZ ISTVÁN – Kik lettünk mi? 7

BARNÁS MÁRTON (1–36.)

1. Fonódik	13
2. Olasz	14
3. Torony Pisában	16
4. Fiorentina	18
7. Indok	23
8. Állatkert	25
9. Ízek	26
10. Szó	27
11. Piran veled	27
12. Új élet	29
13. Beat	30
14. Megszólal a hang	32
15. A lehetőség félreértelmezése	32
16. Recept	33
17. Klaus Molotov egy (ünnep)napja	35
18. MÁV-magyarázó (I.)	37
19. MÁV-magyarázó (II.) Nem nyár, nem gatyá	37
20. MÁV-magyarázó (III.)	38
21. MÁV-magyarázó (IV.) Itt a vége	38
22. MÁV-magyarázó (V.) Vélemény	38
23. MÁV-magyarázó (VI.) Utolsó idők vuduja	39
24. Agyas	40

25. Casting	40
26. Átváltozás	41
27. Dolores /Dolores O’Riordan emlékére/	41
28. Ami	42
29. Sagrada familia	44
30. Rehab	46
31. Názáret	46
32. A gyermekkor vége	47
33. Régi nóta	48
34. Antonio	49
35. Feleségem születésnapjaira	49
36. Herz	50

HAJDÚ MÁRK QR-KÓD	52
-----------------------------	----

HORVÁTH KINGA QR-KÓD	53
--------------------------------	----

LABANCZ ESZTER CSENGE (49–62.)

49. Az óperencia hajója	54
50. Hóvirág – Szimfónia	57
51. Nagybetűs	60
52. Eve	63
53. Syren	67
54. Ki volt előbb?	70
55. Marlenka	72
56. Borotvaélen	76
57. Én hiszek egy képben	78
58. Freda	80
59. Egy mondatban lévő vers	84
60. Test – Beszédes természet	84

61. Szabadíts meg a kliséktől	84
62. Egy meg egy	85

LABANCZ ISTVÁN (63–72.)

63. Könyves tekintet	87
64. Egy bizonyos	88
65. Tört	90
66. Lui Leblanc pillanatot örökít	92
67. MÁV-magyarázó (VII.) A lámpa	93
68. MÁV-magyarázó (VIII.) Hárman nem utaztak	94
69. MÁV-magyarázó (IX.) A veszett	94
70. MÁV-magyarázó (X.) Az álom	95
71. 104	97
72. i.b.-k	97

RÁADÁS

Push The Sky Away – Nick Cave and Warren Ellis	100
Nick Cave és Warren Ellis – Eltolni az eget	101
Il cielo in una stanza – Mina and Gino Paoli	102
Mina és Gino Paoli – Az Ég a szobában	103

Borítóterv/logó: Bálint Tibor
Borítófotó: Labancz István (Gyenesdiás, dolomitbánya)

Dr. Kotász Könyvkiadó
(Kállay Kotász Zoltán e. v.)
2081 Piliscsaba, Kossuth Lajos u. 67.
E-mail: kotaszkonyv@gmail.com
Honlap: www.drkotasz.com

Felelős kiadó: Kállay Kotász Zoltán
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
Nyomdai kivitelezés: OOK Press Kft.

ISBN 978-615-82558-7-5